

Arrest

nr. 177 928 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2007 komt verzoeker het Rijk binnen.

Op 25 augustus 2008 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd uit het Rijksregister.

Verzoeker verkreeg op basis van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 8 juli 2013 een F-kaart., dewelke werd ingetrokken op 17 juli 2015 (bijlage 37).

Op 1 april 2015 wordt verzoeker door de rechtbank te Limburg, Nederland voor het misdrijf opzettelijke doodslag tot onder meer een gevangenisstraf van twee jaren.

Op 8 december 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van diens minderjarig Belgisch zoontje.

Op 6 juni 2016, met kennisgeving op 9 juni 2016, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en geeft verzoeker tegelijkertijd een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de respectievelijk eerste en tweede bestreden beslissing.

Verzoeker tracht herhaaldelijk een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dit tevergeefs.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2015 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: O.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 07.03.1988

Geboorteplaats: Darende

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is in Nederland veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 01.04.2015 door de Rechtbank van Limburg veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, een schorsing van het rijbewijs voor 2 jaar, en een geldboete wegens ‘moord of opzettelijke doodslag’.

Uit de aard (moord of opzettelijke doodslag), de ernst (2 jaar gevangenisstraf) en de recentheid in de tijd blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

"Eerste middel: Schending artikel 43, juncto het evenredigheidsbeginsel, schending zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de verplichting geen onredelijke beslissingen te nemen, schending materiële motiveringsplicht.

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Het persoonlijke gedrag van betrokkene zou een gevaar uitmaken waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg (Nederland) tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete wegens 'moord of opzettelijke doodslag'.

Volgens artikel 43 van de Vreemdelingenwet mag het verblijf slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde mits:

"2° De om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel.

Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd..."

De beperkte toepassing van een reden van openbare orde is dus duidelijk omschreven; het moet gaan om het gedrag van betrokkene en dit gedrag moet niet alleen een actuele, maar ook een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (Orfanoploulos en Oliveri, C-493/01n Jurispr. Blz. I5257, §66).

Het Hof van Justitie stelt eveneens : "De betrokken nationale autoriteiten moeten bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele en reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval beoordelen, en ook moeten zij het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen (HVJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 60.)

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdelingen en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De gemachtigde beschikt aldus over een en ruime appreciatievrijheid bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De tekst van artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien dat de binnenkomst en het verblijf slechts mag geweigerd worden indien de burgers van de Unie en hun familieleden de openbare orde in het gedrag brengen en om redenen van nationale veiligheid.

In casu wordt een veroordeling van de correctionele rechtbank van Limburg, Nederland, aangehaald om verzoeker als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen. Dit betreft een veroordeling die door

verzoeker werd opgelopen in het buitenland. Daar de feiten niet plaatsvonden op het grondgebied België, lijkt het moeilijk verdedigbaar om de nationale veiligheid in te roepen in hoofde van bestuurlijke overheid. De letter van de wet blijkt in deze erg duidelijk, en stelt dat niet de internationale veiligheid, maar de nationale veiligheid in overweging dient te worden genomen.

Met de verwijzing naar een buitenlandse veroordeling in het achterhoofd, is er nochtans geen enkele motivering terug te vinden waarom deze veroordeling ertoe heeft geleid dat hierdoor het persoonlijk gedrag van betrokkene een gevaar voor de samenleving uitmaakt.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde kennis had van de concrete feiten die verzoeker pleegde en die aanleiding gaven tot de correctionele veroordeling. De door betrokkene gepleegde feiten worden immers niet gepreciseerd. De bestuurlijke overheid stelt dat verzoeker werd veroordeeld voor 'moord OF opzettelijke doodslag'. Wanneer deze feiten worden ingeroepen om een verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren, wordt er van een bestuurlijke overheid verwacht dat deze kennis van zaken heeft betreffende de specifieke feiten. Integendeel, wat onder 'moord of opzettelijke doodslag' moet worden begrepen, blijkt geenszins uit het administratief dossier. Het is erg duidelijk dat de bestuurlijke overheid GEEN kennis heeft van de concrete feiten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Wanneer de bestuurlijke overheid nog niet eens kan uitmaken welke concrete feiten, en daaraan gekoppeld de concrete strafrechtelijke kwalificatie, tot de veroordeling van betrokkene heeft geleid, hoe kan de bestuurlijke overheid dan een concrete afweging maken ter beoordeling of dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt???

Hieruit blijkt dat de bestuurlijke overheid op geen enkele wijze zorgvuldig heeft nagegaan teneinde tot de zwaarwichtige conclusie te komen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien dat er een evenredigheidsstoets dient te worden ingevoerd. De buitenlandse correctionele veroordeling betreft een gevangenisstraf van twee jaar. Moord of opzettelijke doodslag liggen aan de basis van deze veroordeling, een gevangenisstraf van twee jaar lijkt dan ook erg mild voor zulke feiten. Hieruit blijkt nogmaals het belang van de kennis van de concrete feiten, om zo over te gaan tot een evenredige beslissing.

Het moge duidelijk zijn dat de administratieve overheid heeft nagelaten het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, en daarbij horend de concrete feiten te onderzoeken."

2.2. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

2.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst."

Verzoeker stelt terecht dat ingeval de weigering van het verblijf zich steunt op redenen van openbare orde het gedrag aan de basis van de schending ervan actueel, werkelijk en voldoende ernstig dient te zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd veroordeeld voor het misdrijf opzettelijke doodslag. Het gaat dus om een misdrijf dat werkelijk en voldoende ernstig is voor een fundamenteel belang van de samenleving namelijk het leven, wat niet op ernstige wijze kan betwist worden. Moord, in casu niet van toepassing is uiteraard ook dergelijk misdrijf. Verzoeker betwist de veroordeling niet en laat na aan te tonen dat hij de openbare orde niet zou hebben geschonden. Hij beperkt zijn betoog tot het voorhouden dat de verwerende partij zich enkel zou laten leiden hebben door de uitgesproken veroordeling zonder diens persoonlijke gedraging na te gaan, de actualiteit ervan en de werkelijke en ernstige bedreiging van een fundamenteel belang voor de samenleving. Gezien in casu evenwel de veroordeling waarbij in de bestreden beslissing wordt gemeld dat dit geldt voor het misdrijf opzettelijke doodslag, een misdrijf op het leven van een medemens is gemoeid, spreekt het voor zich dat bij opzet, zoals in casu het misdrijf "het gedrag van de betrokkene (moet) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vormen temeer zoals uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de veroordeling een recent karakter vertoont. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij het recent karakter heeft beoordeeld door inzage te nemen van het proces-verbaal PL27YL/14-00546, waaruit blijkt dat de feiten aan de basis van de veroordeling waarnaar de bestreden beslissing verwijst geschiedde op 24 november 2014. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het actueel karakter is onderzocht en de bestreden beslissing verwijst naar de recentheid van de feiten.

Waar de verzoeker stelt dat de nationale veiligheid niet in het gedrang is gekomen omdat het misdrijf is begaan in Nederland, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat artikel 43 van de vreemdelingenwet enkel vereist dat de openbare orde is geschonden en dat er geen sprake is dat én de openbare orde én de nationale veiligheid moeten geschonden zijn. Deze opsomming is geen cumulatieve voorwaarde gelet op het gebruik "of". Er weze nog opgemerkt dat het irrelevant is of de openbare orde in België dan wel in Nederland is geschonden. Dergelijk gedrag, in casu opzettelijke doodslag, recent gepleegd, brengt het schaden van openbare orde teweeg en is zo ernstig dat het op dat vlak universeel is.

Ook het gegeven dat in de bestreden beslissing de woorden "moord of opzettelijke doodslag" werden gebruikt betekent niet dat de verwerende partij het gepleegde misdrijf niet in concreto heeft onderzocht. Wellicht is dit de overname van het woordgebruik in de categoriebepaling van het uittreksel ECRIS. Alhoewel het nauwkeuriger had geweest in casu enkel de term "opzettelijke doodslag" te gebruiken blijkt afdoende uit de bestreden beslissing dat artikel 43 ook ingeval van opzettelijke doodslag dezelfde bewoordingen behoeft. Verzoeker betwist ten andere niet dat hij is veroordeeld voor het misdrijf opzettelijke doodslag (of poging hiertoe). Integendeel met wat verzoeker stelt blijkt afdoend uit het administratief dossier dat de verwerende partij gedetailleerde kennis over de gedraging van de verzoeker bezat. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat zorgvuldig onderzoek voorafgaand aan de bestreden beslissingen ontbrak. Aldus maakt de verzoeker geenszins aannemelijk

dat de bestreden beslissing artikel 43 van de vreemdelingenwet schendt of dat de bestreden beslissing niet in conformiteit is genomen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is artikel 43 van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing waarbij oog werd genomen voor de privébelangen van verzoeker en diens gezin en de belangen van de maatschappij, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker betwist de beschrijving van de veroordeling en de gepleegde feiten aan de basis van diens persoonlijke gedraging niet. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het eerste middel ongegrond is.

2.4. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel: Schending van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, artikel 52 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur en van de verplichting geen onredelijke beslissingen te nemen, schending materiële motiveringsplicht.

Op 8 december 2015 werd door betrokkene een aanvraag van verblijfskaart als familielid van een burger van de unie ingediend. Op 9 juni 2016, uiterlijk 6 maanden en 3 dagen nadat de aanvraag werd ingediend, werd de bestreden beslissing aan betrokkene betekend.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgende op de datum van aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier”.

Artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG en deze bepaling dient dan ook in het licht hiervan te worden geïnterpreteerd.

Artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38EG bepaalt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen de zes maanden na de datum van de indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, “verblijfskaart van een familielid van de een burger van de Unie” genoemd Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart, wordt onmiddellijk afgegeven”. Dienst Vreemdelingenzaken beschikt aldus over een vervaltermijn van zes maanden om een beslissing te nemen, zoals bepaald in artikel 42 Vreemdelingenwet. Met andere woorden, bij gebrek aan beslissing, is de beslissing gunstig (RvV 15 juni 2010, T. Vreemd. 2010, 361; RvV 30 november 2010, T. Vreemd. 2011, 32.)

Indien binnen deze termijn geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, dient er een verklaring van inschrijving te worden afgeleverd.

Uit artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG kan daarentegen afgeleid worden dat binnen deze termijn een beslissing ook aan de vreemdeling dient afgegeven te worden. De vroegere tekst van artikel 51 Vb. liet aan DVZ een termijn van vijf maanden, zodat de gemeente nog een over een termijn van een maand beschikte om de verblijfskaart aan de vreemdeling af te geven.

Artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit betreft het volgende:

Indien de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 52, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Hoewel men bezwaarlijk kan stellen dat de betrokkene binnen de zes maanden de bestreden beslissing kreeg betekend, is er evenmin uitsluitel over de datum waarop de beslissing werd overgemaakt aan het gemeentebestuur.

De bestreden beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juni 2016 opgesteld, gelet op het gegeven dat de termijn op 8 juni 2016 verviel, is dit op zijn minst erg krap te noemen. Evenwel kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid of deze beslissing tijdig aan het gemeentebestuur werd overgemaakt. De beslissing werd op 9 juni 2016 aan de betrokkene betekend. Het valt niet uit te sluiten dat het gemeentebestuur deze beslissing laattijdig heeft ontvangen, gelet om de uiterst naderende vervaltermijn. In ieder geval is het voor verzoeker onmogelijk te controleren op welke datum deze beslissing door DVZ werd overgemaakt aan het gemeentebestuur. Wanneer deze beslissing niet binnen de voorzien termijn van artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet werd overgemaakt, dient er een verblijfskaart in hoofde van verzoeker te worden afgeleverd, daar deze termijn een vervaltermijn betreft. Evenwel heeft de administratieve overheid nagelaten op zorgvuldige wijze een beslissing te nemen, daar zij verzoeker niet in de mogelijkheid stelt controle uit te oefenen op vervaltermijn van artikel 42, §1, eerste lid van Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt aldus een schending uit van het beginsel van openbaarheid van bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 42 en 52 van de Vreemdelingenwet.“

2.5. Artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier”.

Uit het middel blijkt dat verzoeker wellicht de schending aanvoert van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) in plaats van artikel 52, § 4 van de vreemdelingenwet. Artikel 52, § 1 en § 4 van het vreemdelingenbesluit luiden:

“§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag

(...)

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Uit deze bepaling, noch uit artikel 52, § 1 en § 4 van het vreemdelingenbesluit (of van artikel 10.1 Richtlijn 2004/38EG) kan afgeleid worden dat de kennisgeving van de beslissing dient te gebeuren binnen voornoemde periode van zes maanden.

Het bepaalde in artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38EG doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de vaststelling dient te geschieden binnen de zes maanden wat overeenstemt met het nemen van een beslissing en anderzijds gesproken wordt over de afgifte van de verklaring van de aanvraag, in casu de bijlage 19ter die onmiddellijk dient te gebeuren. In het middel wordt niet betwist dat de bijlage 19ter onmiddellijk is afgegeven.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de eerste bestreden beslissing ook bij brief van 6 juni 2016 aan de gemeente is overgemaakt zodat verzoeker tevergeefs voorhoudt dat hij de overmaking aan de gemeente niet kan controleren. Het administratief dossier schept hierover voldoende duidelijkheid. Er wordt opgemerkt dat de verzoeker niet verwijt valsheid in het dateren van de bestreden beslissingen te hebben gepleegd en er zijn geen redenen voorhanden om niet aan te nemen dat de datum vermeld op de bestreden beslissingen deze is van het nemen van de bestreden beslissingen.

Het middel mist feitelijke grondslag. Voor het overige legt verzoeker op geen andere wijze uit hoe de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of de bestreden beslissingen onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn genomen. Evenmin wordt uiteengezet op welke wijze welk ander beginsel van openbaarheid van bestuur geschonden is. Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. Het derde middel luidt:

"Derde middel: schending artikel 74/13 en 43 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, schending zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de verplichting geen onredelijke beslissingen te nemen, schending materiële motiveringsplicht.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarborgt bij een beslissing tot verwijdering een individueel onderzoek. Dit artikel stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land".

Voornoemd artikel is de omzetting van artikel 15 van de Richtlijn 2008/155/EG. De parlementaire voorbereidingen benadrukken dat de richtlijn een verplichting oplegt om over te gaan tot een individueel onderzoek en dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert'.

Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267).

Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988, Berrehab t. Nederland)

Bovendien kent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaste rechtspraak die stelt dat de beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de

vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de vreemdelingenwet! (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het moge duidelijk zijn dat er in casu geen billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Er wordt aldus door verwerende partij zelf aangehaald dat er sprake is van een recht op gezins- en privéleven in hoofde van verzoeker. Aldus komt het er op neer een correcte belangenafweging te maken betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt eveneens dat er sprake moet zijn van een evenredige beslissing.

Zoals reeds vermeld, zijn de partner en dochter van verzoeker van Belgisch nationaliteit en houden zij officieel adres in België, en zijn zij beiden zelfs in België geboren en hebben bijgevolg nooit geleefd in een ander land !!!

Sinds 2011 werd de verwantschap tussen verzoeker en zijn dochter Dilay Salman vastgesteld. Daar zijn dochter reeds heel haar leven in België woont, loopt zij hier kleuteronderwijs.

De partner van verzoeker, en eveneens de moeder van zijn kind, heeft een vaste werkbetrekking. Bovendien is zij zich momenteel aan het bijscholen en volgt zij een opleiding "Oriëntatie ouderzorg en geestelijke gezondheidszorg". Het moge dus duidelijk zijn dat de belangen van dit gezin in België liggen. Zowel de partner als de dochter hebben beiden de Belgische nationaliteit en zijn opgegroeid in België. De partner investeert momenteel in een opleiding, om zich nog beter te kunnen positioneren op de arbeidsmarkt. Deze opleiding wordt gecombineerd met haar vaste werkbetrekking, zij is namelijk bediende bij een transportbedrijf.

Verzoeker werd bovendien ingeschreven bij zijn partner en dochter (Dilay ° op 06/07/2010), in de Hotelstraat 5 in Beringen. Zij maken dus duidelijk een gezin uit, die samen hun toekomst in België wensen te verzilveren. Betrokkene is dan ook naar België te komen om samen met zijn partner een duurzame relatie aan te gaan en mee in te staan voor de opvoeding van zijn dochter.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestuurlijke overheid bijna uitsluitend aandacht heeft besteed aan de veroordeling van de verzoekende partij. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de gemachtigde bij de evenredigheidstoets oog heeft gehad voor alle relevante elementen. Zo kent de bestreden beslissing de standaardformulering dat er weldegelijk rekening werd gehouden met artikel 8 EVRM, maar dat deze ondergeschikt is aan het persoonlijk gedrag van betrokkene. Dit is minstens opmerkelijk te noemen, daar verwerende partij op geen enkele manier te kennen geeft hoe zij het persoonlijk gedrag van verzoekende partij heeft onderzocht. De bestuurlijke overheid kan immers nog niet eens op duidelijke wijze weergeven voor welke feiten verzoeker werd veroordeeld.

Wanneer de bestreden beslissing wordt doorgevoerd en verzoeker het land dient te verlaten, blijft de partner van verzoeker alleen achter met haar dochter. Zij zal verder alleen moeten instaan voor de opvoeding van haar dochter, ook op financieel vlak. Het gezinsleven van verzoeker kan niet meer verder gezet worden en de verantwoordelijkheden die verzoeker heeft ten aanzien van zijn dochter en partner kunnen niet verder opgenomen worden. Noch verzoeker, noch de partner, noch de dochter, noch de maatschappij zullen hier bij gebaat zijn. Verzoeker zal contant moeten pendelen tussen Turkije en België om zijn gezin kunnen zien.

Om van recht op gezinsleven conform artikel 8 EVRM te kunnen genieten, dienen de partner van verzoeker en haar dochter mee te verhuizen naar het land van herkomst van verzoeker. Deze mogelijkheid wordt zelfs gesuggereerd door de bestuurlijke overheid. Daar de partner de Belgische nationaliteit heeft en al heel haar leven hier woont, liggen haar belangen uiteraard hier. Mevrouw heeft bovendien een vaste werkbetrekking en volgt nog een extra opleiding, die ze onmogelijk kan onderbreken. Zij kan onmogelijk haar professioneel en privéleven in België de rug toekeren. De dochter loopt bovendien school in België. Daar het gezin allen geen banden hebben met Turkije, kan deze piste niet worden bijgetreden. De lokale verankering is in hoofde van de partner en haar dochter immers zo vergevorderd, dat het dan ook uitgesloten is dat zij verzoeker kunnen vervoegen naar Turkije.

De bestreden beslissing heeft geen evenredige afweging gekend. Het verderzetten van een gezinsleven wordt voor verzoeker onmogelijk, daar zijn familie in België woont. Verzoeker heeft geen belangen meer in Turkije en heeft totaal geen banden meer met het land. Verzoeker is sindsdien niet meer in Turkije geweest.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Verwerende partij laat de bescherming van de openbare orde primeren op het privébelang van verzoeker. Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.7. In de mate dat het middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing kan verwezen worden naar de bespreking van de eerste twee middelen waaruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing kennelijk redelijk is genomen, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 43 van de vreemdelingenwet niet schendt. Het volstaat naar deze bespreking te verwijzen. Verzoeker heeft er zelf voor gekozen een zeer ernstig feit te plegen dat de openbare orde schaadt terwijl hij op het ogenblik van de feiten zich bewust diende te zijn van de gevolgen die het plegen van dergelijk feit met zich meebrengt op diens gezinsleven, mede in aanschouw nemend het bepaalde in artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Uit het middel blijkt dat dit zich richt tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker heeft met een Belgische partner en is vader van een kind met de Belgische nationaliteit. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg worden vermoed.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel beweert, werd wel degelijk rekening gehouden met de partner van verzoeker en zijn Belgische kind. De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar “de aard,

de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten”, waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vervolgens wordt afgewogen hoe een weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zich verhoudt tot verzoekers gezinsleven: *“Uit de aard (moord of opzettelijke doodslag), de ernst (2 jaar gevangenisstraf) en de recentheid in de tijd blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.*

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.” In de beslissing wordt ook overwogen dat *“het gezin immers vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”*

In zijn middel beweert verzoeker dat het onmogelijk zou zijn om samen met zijn gezin naar Turkije te verhuizen. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing hem enkel oplegt om het grondgebied van het Rijk te verlaten, maar hem geenszins de verplichting oplegt om naar Turkije te verhuizen. Verzoeker brengt trouwens geen enkel bewijs aan van zijn beweringen dat hij zeer betrokken zou zijn bij de opvoeding van het kind, temeer hij in de gevangenis van Nederland heeft verbleven en het kind dan ook hoofdzakelijk door de moeder alleen werd opgevoed, het misdrijf anno 2014 in Nederland werd gepleegd en verzoeker pas op 30 november 2015 werd overgedragen naar België. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, kan in elk geval niet worden besloten dat er, rekening houdend met de openbare-orde problematiek, een positieve verplichting zou rusten op de overheid om het gezinsleven van verzoeker te handhaven en te ontwikkelen. Het gegeven dat de partner en het kind van verzoeker nooit België hebben verlaten, het kind in België kleuteronderwijs volgt, de partner zich bijschoolt en in België tewerkgesteld is, zijn niet van die aard dat een onmogelijkheid is aangetoond om elders een gezin te vormen, rekening houdend met de jonge leeftijd van het kind. Er is niet aangetoond dat geen billijke belangenafweging in casu, rekening houdend met de ernst van de gepleegde feiten en hun recentheid, en het gegeven dat de openbare orde is geschonden terwijl een gezinsleven al bestond, is gemaakt. Terwijl evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel is aangetoond zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt. Met de belangen van het kind werd rekening gehouden. Verzoeker maakt de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker stelt dat de artikelen 2 en 3 van de “wet Motivering Bestuurshandelingen” zijn geschonden omdat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde laat primeren op de bescherming van het privébelang van verzoeker, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel en dient er vastgesteld te worden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent en begrijpt zodat het normdoel van deze wet is bereikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht hetzij de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, wat in casu het geval is. Temeer in casu de juridische en feitelijke grondslag afdoend is vermeld in de bestreden beslissingen en deze duidelijk te kennen geven waarom de belangen van de maatschappij primeren, gelet op de aard van de gepleegde feiten op de belangen van verzoeker.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN